

FOLK OG LAND

NR. 14 — 19. ÅRGANG

LØRDAG 4. JULI 1970

LØSSALG KR. 2,—

Skal vi ikke ha med alle jubileene?

HVORFOR HØRER VI IKKE NOE I DEN VANLIGE DAGSPRESSE OM DET ANGLO-AMERIKANSKE FLYANGREPET PÅ VALLØY 25. APRIL 1945?

Men det er iallfall reist en bauta til minne om de vestalliertes ofre.

Ralph Hewins har i en av sin artikler i FOLK OG LAND fremkastet den formodning at den hysteriske norske jubileumsfeiringen av «frigjøringen», som ingen frigjøring var, er satt iscene for å dekke over alle de sprekker som løgnbygningen fra 1945 slår under presset av de stadig nye kjennsgjeringer som legges frem eller kryper frem på annen måte. Det gjelder altså å støtte opp om den vaklende historielegende og å få folk til å glemme de ubehagelige sannheter som dukker opp.

Derfor er man naturligvis også nøye med hva det jubileres for. Og det var vel egentlig ikke å vente at noen osloavis, eller større dags-aviser ellers utenfor det lokale område, ville ofre noen jubileumstårer på den siste allierte skjenselsdåd i Norge før de rykket inn her som okkupanter i tyskernes fotspor. Men, rett skal være rett: TØNSBERG BLAD, som også ved andre anledninger har vist større vilje til sannhet og rett enn presseknehønene ellers, bringer i

sitt nummer for 25. april i år en stor artikkel om flyangrepet på Valløy, som kostet over 50 norske sivile livet. Som hovedtittel over hele siden i rød trykk setter bladet: «De glemmer det aldri».

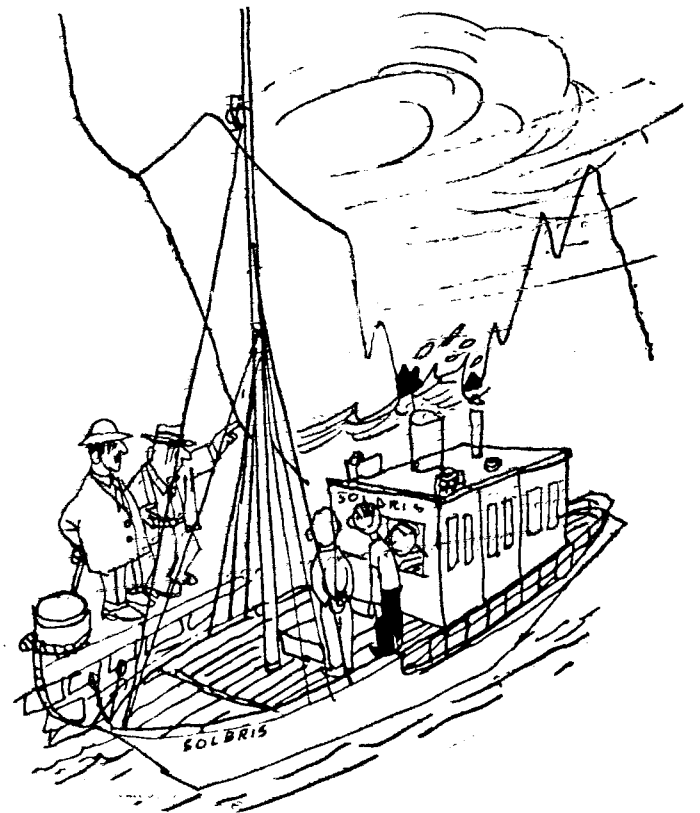
Det var kanskje flere enn de rammede som ikke burde gjøre det, for eksempel den jubileumsglade dagspresse ellers.

Vi for vår del synes ikke dette bør glemmes, fordi det viser at den vanlige svart-hvit-tegningen har så uendelig lite med virkeligheten å gjøre. Det var England og Frankrike som bragte krigen og okkupasjonen til Norge, det var de allierte som herjet langs kysten og stoppet våre forsyninger, angrep våre fiskere og slapp bomber over oss, mens deres agenter angrep norske verdier. Alt dette kostet menneskeliv, frykt og lidelse. Og de mennesker det rammet, på Valløy som da Tinnsjøferjen ble senket og ved andre anledninger, de falt som ofre uten noen egen skyld. Også tyskerne førte naturligvis hard krigspolitikk som krevet norske ofre, men i sannhetens navn må det vel sies at den alt overveiende del av dem som ble rammet selv utfordret skjebnen med en slags «krigføring» for de alliertes regning.

La oss da med Tønsberg Blad som kilde friske opp igjen det forferdelige som få dager før den såkalte frigjøringen rammet Tønsberg-distriktet, slik bladet beskriver det i innledningen: «Kort før midnatt den 25. april (Forts. side 8)

OLE NILSEN:

Historien om SOLBRIS

Overalt vakte skipet oppmerksomhet. Det var sannelig ikke så lett å gjemme seg bort.

Så sent som i forrige århundre var sjørøvere en fryktelig plage for fredelige handelsskip. Men etterhvert ble sjørøverne nedkjempet og uskadeliggjort, og i begynnelsen av dette århundre var de fullstendig utryddet. Alle siviliserte nasjoner trodde da at uvesenet var slutt for bestandig.

Det vakte derfor stor oppsikt da Norge efter den an-

nen verdenskrig forsøkte å blåse nytt liv i sjørøvervirksomheten. I utlandet nektet man først å tro det, men ved nærmere ettertanke forsto man at det ikke var så merkelig. Hvis noe land i verden skulle begynne med sjørøvervirksomhet, da måtte det simpelthen bli Norge, for i det landet hersket det glade vanvidd. I Norge ble menneskerettighetene trampet ned for fote, og man straffet og plyndret uskyldige mennesker ved hjelp av en diabolisk hevnlov med tilbakevirkende kraft. Intet land i verden hadde flere konsentrasjonsleirer i forhold til folkemengden. Likhet for loven eksisterte ikke i Norge. Uskyldige mennesker ble mishandlet og straffet, mens notoriske forbrytere ble hedret og belønnet. Alt var liksom snudd opp ned. De mest groteske situasjoner kunne inntreffe, som f. eks. at Norges største krigsforbryter ble mottatt i audiens hos Kongen. Hans Majestet var meget begeistret for denne krigsforbryteren, og lånte ham et stort pengebeløp. De to herrer ble gode venner. — At en konge gir en krigsforbryter høytidelig audiens, det kunne selvsagt bare skje i Norge. Men toppen av vettløshet ble

(Forts. side 7)

Tønsberg Blads oppslag for 25 år siden.

Danske frontkjempere — —

(Forts. fra side 5)

de fleste av dem var ikke nazister.»

«I desember 1941 var det 32 000 danske arbeidere i Tyskland, i desember 1942 var tallet 35 000. Derefter gikk det ned ad bakke igjen, fordi krigen vendte og Tyskland ble et ubehagelig sted å oppholde seg. I desember 1943 var det dog stadig 23.000, i desember 1944 var tallet sunket til 7.000. Ved kapitulasjonen var det vel bare 5.000 danske arbeidere tilbake i det tyske rikes ruiner.»

« — — i mai 1942 befant det seg 3.000 dansker ved østfronten i tysk uniform. Frikorpset førte dansk flagg. Dets leder, oberstløytnant C. P. Kryssing hadde også forlangt dansk kommandosprog og han krevet at de skulle ha danske uniformer. Men det siste ble avslått med den begrunnelse at de lignet de russiske for meget. — —»

«Som andre korps med ikke-tysk bemanning var frikorpset underlagt Waffen-SS, ikke å forveksle med Himmlers hemmelige SS-politiavdelinger. SS-troppene var elitetropper i Wehrmachts føringsramme. De var delvis bedre bevæpnet enn alminnelige tyske soldater, og de ble satt inn hvor kampen var varmest.

Høsten 1942 led korpset betydelig tap ved Ilmensjøen, derefter fikk det permisjon og kom hjem. — — I oktober 1942 vendte korpset tilbake til fronten. I 1943 kjempet det ved Velikie-Luki, hvor det slo seg ut av en russisk omringning med store tap.

Ut på sommeren 1943, — — besluttet det fra tysk side å endre korpsets status. Hittil hadde det kjempet under dansk flagg som en sluttet avdeling av danske statsborgere. Nå skulle det inngå i en større enhet, pansergrenaderregiment Danmark, med en blanding av dansker, nederlendere og folketyskere fra østområdene.»

«I den nye ramme kjempet danskene videre, de led påny store tap i Kaukasus, og i krigens siste dager havnet de nær den østerrikske grense, hvor de overga seg til de vestallierte, som sendte dem hjem til arrestasjon og dom.»

«Da rettsoppgjøret var forbi hadde 7.700 av dem fått deres sak behandlet. Ifølge professor dr.jur. W. E. von Eybens senere bearbeidelse av tallene fikk ca. 350 under 6 mndrs. fengsel. Mere enn 4.500 fikk mellom 6 mndr. og 2 år, snaue 2.000 fikk høyere straff. — — —»

«Oversikten viser ikke hvor mange av de dømte som hadde gjort tjeneste i selve frikorpset og hvor mange som hadde kjempet i andre tyske avdelinger. Men antallet dansker i tysk krigstjeneste er så stort at frikorpset bare har kunnet rumme en del. Det hadde en mannskapsstyrke på 1200—1400 mann, men tap og avgang gjorde dog at det stadig kom friske tilførsler.

Det vites at tilgangen til det tyske SS-vervekontor i Danmark til tider var så stor at mange straks ble dirigert til andre enheter.

Da Hitler overfalt Sovjet-samveldet og frikorpset ble opprettet, befant det seg allerede mere enn 500 danske statsborgere i tyske SS-enheter. Antagelig var de fleste av dem medlemmer av det tyske mindretall eller medlemmer av DNSAP.

I mars 1945 offentliggjordes de siste samlede taptall for danske statsborgere falt i tysk krigstjeneste. Det omfattet 3.090 personer. Det må dog være falt enno noen innen krigen var forbi et par måneder senere.

Hvis man legger antallet domstolbehandelte sammen med tapstallene, når man opp på omkring 10 790 danske soldater i tysk uniform.»

FELTPOST,
kort og konvolutter fra
Østfronten søkes av fri-
merkesamler.
B. mrk. «Privat samling»

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19.30.
Neste møte blir 4. september.

HJELPEN TIL KRIGSSKADEDE FRONTKJEMPERE

Med forrige nummer av avisen fulgte en giroblankett fra Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere, postboks 1407/Vika, Oslo 1.

Vi ber våre lesere å ha den i erindring da det er stort behov for hjelp. Er det noen som ikke har fått eller har mistet giroblanketten, kan et bidrag naturligvis sendes med en alminnelig giroblankett. Adressen står ovenfor og giro-numret er 180 70.

MIN MENING:

Der Führers død

Det har i årene etter den såkalte «frigjøring» vært ført en ørkesløs diskusjon omkring omstendighetene ved der Führers død.

Denne diskusjon, som på sitt lave plan, og med sine kvasihistoriske argumenter bare har hatt en eneste hensikt, nemlig å sverte føreren og hans historiske uvurderlige gjerning, må det nå skarpt tas avstand fra.

Det er derfor med beklagelse man konstaterer at denne meningsløse propaganda også har vunnet innpass i Folk og Lands spalter.

En innsender hevder således at det ikke er historisk bevist at Adolf Hitler døde etter å ha inntatt gift, men at han skjød seg selv, idet dette siste alternativ visstnok skulle være mer «ærefullt» enn det første.

Innsenderens presumptivt gode mening tiltross, tillater jeg meg å hevde at det ikke finnes historisk belegg for hvorledes der Führer døde. Bolsjevikenes idiotiske og dilettantiske «bilder» av førerens avsejlede legeme ser jeg da selvsagt bort fra.

Den eneste sikre historiske kjennsgjerning som foreligger, er at der Führer satte livet til i krigens siste slutfase.

Er det da ingen som har hittet på den eneste plausible forklaring som overhodet foreligger? Nemlig at der Führer falt i åpen heltemodig kamp til siste åndedrag mot bolsjevismen. Den som har satt seg litt inn i denne manns heroiske kamp for Europas fremtid burde ikke stå fremmed overfor en slik tanke.

Men en ting bør vi i hvertfall være enige om. Nemlig at med Adolf Hitler gikk historiens største personlighet etter Kristus bort.

Der Führer ist gefallen, es lebe der Führer.

ALFA

Opphold en måneds tid

blir det nå — som vanlig i sommerferien — med utgivelsen av FOLK OG LAND. Neste nummer er forutsatt å skulle komme 15. august. Så går det videre hver fjortende dag igjen helt til siste nummer før jul, som det er meningen skal komme omkring midten av desember.

I hele juli måned holdes kontorene i Kierschowgate stengt og en må nok — bl. a. på grunn av sykdom blant personalet — regne med uregelmessig kontorhold også i august måned. Det er best å ringe på forhånd hvis man har noe ærend der.

Posten blir hentet og eks-

Spania og vi

På bakgrunn av O. H. Christophersens døde samvittighet

Den evindelige og ulidelige H. O. Christophersen, Kretsens og Aftenpostens blå blomst, har også funnet tid til å besjeftige seg med Spania innimellom minnestundene fra dengang han i siste liten kom med i Kretsen. Hva han skrev om dette land som har en så høy stjerne blant våre landsmenn som turistland vil fremgå av efterfølgende menings-tilkjennegivelse fra Hans S. Jacobsen, som han sendte Aftenposten 9. juni (samme dag Christophersens Spania-meninger sto), men som vi ikke kan se er trykt:

Så sant, så sant. «Vi må ikke sove — ikke før vi har skapt en felles følelse av ansvar for den urett og vold som daglig begås rundt omkring oss . . . i frihetens og rettferdighetens navn.»

Riktignok ville vi da gå tilgrunne, av søvmangel. H.O. Christophersen lever — og måtte han lenge leve. Dog helst slik at han nå tok seg en liten pause i overføringen av sine tanker til det norske folk. Vi kan dem nå.

Olympiaden 1936 var «et knefall for djevelen». La så være — det blir så mange knefall i framtiden for forskjellige djevler ved europamesterskap og olympiader — i autoritære stater som ikke hylder det kanoniserte demokrati.

Han taler om en rystende detalj i en mosaikk av rettslig forfall i Spania — hvor vår juridiske playboy for en tid siden hadde et par dagers opphold som engasjert iakt-tager. Om Justitias molokk-kjever i «en effektiv lovstat på urettens grunn» — «ret-tens verste fiende».

Han glemmer riktignok at vi, som representerer den hellige, allminnelige selvgodhet, for ikke så mange år siden holdt innesperret 20—30 ganger så mange politiske fanger. Etter mange habile og rettskyndige menns mening dømte vi dem ved særdomstoler ut fra lover og anordninger i strid med vår grunnlov og vedtatte folkerettsavtaler.

Og så vår evige skjendsel: «Uten vår hjelp hadde det spanske styre ikke stått der det står i dag.» Det er vingesus over en slik konstatering. Det minner faktisk om den gang H.O. Christophersen og en del av vårt folk

pedert som vanlig, så vi vil be de av våre abonnenter som ikke har betalt for 2. halvår om å ordne dette i løpet av feriemånedene. Vi ville også være takknemlige for en liten ekstra økonomisk håndrekning fra dem som evner det slik som alle utgifter har steget i forbindelse med momsen og siste lønnsoppgjør.

God ferie!

vant den 2. verdenskrig — med noen assistanse av 3—4 stormakter.

Jeg har aldri vært i dette landet før, og reiste ned i vår for å se på hvordan det hang sammen med denne djevleskap, som Christophersen og Madariaga vil påføre vår velsignede europeiske liberalisme igjen.

Jeg så tusenvis av besøkende fra utlandet — også en del av de omkring 100.000 nordmenn som årlig besøker dette «den døde samvittighetens land», og hvis antall øker fra år til år. Ingen av dem «for å hjelpe landet» eller dets styre. De kommer for selv å få hjelp og livsglede — noe de fleste får.

De får kjøpe aviser, bøker, tidsskrifter som de ønsker, reise og bo som de vil, diskutere med hvem de vil.

Folket virker lykkeligere — selv uten vårt velstands-nivå. Uten krypting — hverken for penger eller meninger. Et på mange måter stolt og fint folk. Jeg forstår nå hvorfor spanierne har fått så godt ord på seg i den norske handelsflåte, hvor de utgjør hovedparten av utlendinger.

Og man beveger seg fritt og sikkert omkring, natt som dag — uten overfall og bråk av raggare og pøbel. Er det unntagelsesvis noe bråk, stammer det gjerne fra skandinaver — særlig svensker.

Så får det så være med «det kolossale forræderi som den frie verden har begått overfor det spanske folk ved å øse sitt overskudd inn i Francos kasse».

Denne verden er kommet av seg selv — og den har fått sol, skjønnhet og øket livsglede tilbake.

Vi fant det vi søkte. En ting fant vi ikke. Selvgodhet og skolemesterprek om hvordan andre folk skal innrede seg.

Hans S. Jacobsen

ANNELIESE PAROW
TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Mot lysere tider?

Så er halvparten av det store jubelåret avvirket med stort skråll og mange minneoppstøt i den servile presse, som er like ivrig etter å tjene dagens herrer nå som de var for et kvart århundre siden i okkupasjonstiden. En skal ikke nettopp få stor respekt for disse folk som på en så avslørende måte representerer begrepet presseknexer.

Men, bortsett fra dette, så synes vi nok at de herrer englandspatrioter ikke har klart å holde dampen riktig oppe, selv sjefshornblåseren H. O. Christophersen og hans meget nasjonale AFTENPOSTEN har dabbet av i tutingen. Det er vel kanskje heller ikke flere bautaer å avsløre, for den over ofrene for det allierte terrorangrep i Tønsberg-distriktet glemmer man vel helst.

Og det har jo hendt litt av hvert ellers også både her i landet og utenfor som kan vekke forhåpninger om bedre tider. Her hjemme synes vi for eksempel det er grunn til å notere med tilfredshet at NRK har våget i noen utstrekning å sette seg ut over the Establishments retningslinjer for massemediene om hel fortielse og undertrykkelse av et annet syn. Vi synes fortsatt at Ustvedt d.y.'s radioserie om Nasjonal Samling var forbausende objektiv og også positiv. Iallfall tror vi virkningen blant ungdommen har vært positiv selvom Ustvedt kanskje hadde andre intensjoner. Og Brautesets intervju med de tre frontkjempere står i samme klasse. Det var anstendige programposter som vi stort sett kan være fornøyd med.

Vi nevnte ungdommens syn på det som hendte i okkupasjonstiden, et syn som vi tror etter hvert har endret seg i positiv retning og som det er grunn til å se håpefullt på. Og når det nå snakkes og skrives så meget om ungdommens forferdelighet, så tror vi nok det er grunn til å peke på at det man fester seg ved er utskeielsen fra det ungdomsbunnfall som alltid vil finnes. Ulykken er jo at et sykt samfunn har latt dette bunnfall ture frem og bli som en slags merkelapp for all ungdom.

Men, det er også idag — som det var da NS virket — en ungdom som både kan og vil noe, en ungdom med mange sunne tanker selv i det syke samfunn. Og denne ungdom vil ikke la seg diktere av the Establishment med alt dets fusk og fanteri både når det gjelder samtidshistorie og samfunnsmoral.

Vi har sett et nytt eksempel på en ungdommens nasjonale samling tvers over partigrensene i den resolusjon om Fellesmarkedet som endog de partipolitiske ungdomsorganisasjoner AUF, Kr.F.U., Unge Venstre og Senterpartiungdommen nylig vedtok i skarp opposisjon til moderorganisasjonenes sovende flokk av folkevalgte. Spesielt karakteristisk er det at disse ungdomsorganisasjoner så sterkt understreker den nasjonale side av saken. Det er da vel heller intet tidligere NS-medlem som kan ha noe å innvende mot ungdommens uttalelser: «Organisasjonene er enige om at regjeringens forhandlingsopplegg om fullt medlemskap i EEC er uakseptabelt, da det ikke i tilstrekkelig grad ivareta alminnelig aksepterte nasjonale og internasjonale politiske mål.» Det pekes videre på at nordmenn må ha styringen i Norge og at «Andre verdier enn de rent økonomiske må tillegges stor vekt.»

Det spørs om ikke denne ungdom som lager en nasjonal samling tvers over de partipolitiske grenser til syvende og sist også lager den reformering av et sykt demokrati som så åpenbart trenges. Folk er stort sett lei av det fruktesløse partikjeglet om bagateller og lengter etter nye

Skifte i ledelsen av Ungdomssiden

Lederen av vår Ungdomsside, Hallvard M. Paasche forlater oss dessverre i og med dette nummer. Han skal fortsette sine studier i Tyskland og vi håper å kunne bringe stoff fra hans penn i tilknytning til personer og hendelser der. Paasche har som kjent forestått redaksjonen av vår Ungdomsside fra 29. april 1967 og har nedlagt et grunnleggende arbeid på dette område. Han har vunnet seg mange venner, som sikkert vil beklage at han nå drar på vikingtog til fremmed land.

Som ny redaksjonell leder av Ungdomssiden har vi fått stud. real. Per Borge og vi ser med forventning frem til den innsats han kan gjøre. Han har tidligere utført spesialoppdrag for vårt blad og har også ofte deltatt i meningsutvekslinger i dagspressen.

signaler. Vil ungdommen gi oss dem?

Også utenfor Norges land ser det ut til at det blåser nye vinder. I Vest-Tyskland later det til at kamerat Brandts regjering vakler i sine sammenføyninger etter de siste lokalvalg. Det er vel ingen nasjonale tyskere som vil gråte over det. Og ved valget i selveste demokratiets moderland, England, høstet partiopprøreren Enoch Powell de største triumfer, i første rekke sikkert hjulpet frem av ungdommen. Tenk bare på East Ends skinnhoder. Norsk presse gråter både over kamerat Wilsons fall og over Powells triumf. Selv MORGENBLADET kan få seg til å felle krokodilletårer offentlig og kalle det som skjedde for «en kjedelig utvikling.» Bladet er vel ikke det rette til å dømme om hva som er rett og urett i et land som holder på å bli overtatt av farvede. Og den «rasehets» Powell har gjort seg skyldig i er å foreslå å betale de farvede for atter å forlate England slik at engelskmennene kan få landet sitt igjen fullt og helt.

Også på dette punkt tror vi norsk ungdom — trass i tåpelige resolusjoner for å følge moten — har bedre forstand enn det åpenbart senile høyreorganet hvis politiske syn så altfor ofte formørkes av tåkeskyer.

Men, altså: Alt ialt et tilfredsstillende halvår trass i jubileumsvrelelene.

**Husk bladpengene
for
2. halvår!**

Ny henvendelse til Stortinget om landssvikoppgjøret

Advokat SVERRE HELLIKSEN gir seg ikke og foreslår at folkets kårne ved lov skal råde bot på uretten.

Advokat Sverre Helliksen har etter en rekke ganger av Høyesterett å ha fått avvist krav om gjenopptagelse av påankede landssviksaker 20. juni sistleden henvendt seg til Stortinget i et lengere skriv stilet til Stortingets president. Han har selv levert skrevet til presidenten.

Skrivet er meget langt og vi har fått det så sent at vi her bare kortelig kan nevne at det konkluderer med å foreslå at «Stortinget ved lov opphever dommer, kjennelser og forelegg for landssvik fra Haalandsaken og fremover.»

En rekke av de argumenter advokat Helliksen bruker vil være kjent av våre lesere fra tidligere artikler her i bladet av advokaten, men der også trukket frem synspunkter, som på mange måter er nye.

Advokaten angriper først og fremst anvendelsen av «Elverumsfullmakten» som grunnlag for eksilregjeringens ulovlige lovgivningsvirksomhet. Stortingets presidentskap, samtlige 6 medlemmer, har i Stortingsdokument nr. 5 (1945) slått fast at Stortinget ikke delegerte sin lovgivningsrett til Kongen i Elverumsmøtet — noe det forøvrig heller ikke var konstitusjonell adgang til. Der forelå heller ingen lov, så den eksilregjering som var underlagt engelsk lov (Bostedets lov) har altså grunnlovsstridig tilranet seg Stortingets lovgivningsmakt.

Helliksen kommer også inn på krigens opphør i juni 1940 og viser i den sammenheng til følgende indiskutable uttalelser av den norske forsvarssjef, general Ruge i hans bok «Krigens Dagbok, Bind I», som utkom allerede i 1946:

Side 410: «9. juni (1940) kapitulerte jeg med de gjenværende (uthevet her) norske stridskrefter».

Side 411: «Våpenstillstanden (for verdenskrigens varighet — vår tilføyelse) er trådt i kraft den 11. juni 1940.»

Side 350: «Noen offisiell mobilisering gikk aldri ut.»

Ruges kapitulasjon 9.6.40 var følgelig total for «de gjenværende norske stridskrefter».

Likevel var grunnlaget for dødsdommen over Haaland trass i disse klare uttalelser av forsvarssjefen ifølge Riksadvokatens Meddelelsesblad nr. 2, s. 9 at hele landet var okkupert, men kapitulasjo-

nen var bare delvis, gjaldt bare landtroppene, og krigen fortsatte angivelig fra London.

Og trass i forsvarssjefens klare uttalelser om situasjonen kunne likevel eksilregjeringen finne på 3.7. 1940 å anføre «den nåværende krigstilstand».

Det anføres ellers at det i gjeldende folkerett ifølge Oppenheim bare er fullt suverene stater som kan være krigførende.

Og rent bortsett fra dette, så hevder bl. a. den sveitsiske professor i folkerett Waldkirch også at ingen i Norge kunne dømmes etter straffelovens § 86, fordi annet avsnitt som peker på «Bostedets lov» generelt medfører straffefrihet selv om det foreligger bistand til en «fiende» i henhold til første avsnitt.

I Norge forelå det etter 9. juni 1940 ingen krigsdeltagelse i folkerettens forstand. Både § 8 i straffeloven og § 3 i militære straffelov, begge av 22.5. 1902, samt rettergangsloven av 29. mars 1900 § 3 viser at krigstid opphører når den væpnede makt er besluttet satt på fredsfot. General Fleischer anfører uttrykkelig i sine «Efterlatte Papirer» (1947) at det kom ordre fra Ruge om demobilisering og 6.8. 1940 ble den fullbyrdet av Administrasjonsrådet (oppnevnt av Høyesterett) med ordre om oppløsning av det norske forsvar.

Når dommerne av idag nekter gjenopptagelse av landssviksaker, så skyldes det ifølge advokat Helliksen at de ikke gjerne vil innrømme å ha vært justismordere.

Så er det da Stortinget som har utspillet igjen, og det er flere og flere også utenfor de tidligere NS-folks rekker som nå venter at de folkevalgte ikke bare skal gjøre rett og skjell mot justisofrene, men også manne seg opp til å forsvare sin lovgivningsrett likeoverfor den usurpasjon som fant sted fra Kongens side. Den kan jo ha farlige konsekvenser.

I STOLTENBERGS ARTIKKEL

i forrige nummer var det som vel de fleste vil ha oppdagat kommet med i titlen noe som hørte til en annen artikkel, noe om VG og stortingsmann Rossbach. Behag altså å stryke siste undertittel!

FOR UNGDOMMEN

Red.: Halvard H. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

SUF RÅDER GRUNNEN

Det hører nesten til dagens orden at ungdommer demonstrerer og gjør hærverk. Det er nesten blitt en vane for den alminnelige borger. Når uromakerne blir knepet av politiet, får de som regel en advarsel og blir dermed sluppet fri.

Et annet utfall fikk saken mot seks av de ungdommene som bombarderte den amerikanske ambassade i Oslo med stein og anrettet skader taksert til ca. 22.000 kroner. De seks som ble tatt ved bygningen, måtte fint finne seg i å sitte i varetektsarrest til saken kom opp for byretten.

Dommen for ruteknuserne lød på fengsel i 60 dager og ca. 22.000 kroner å betale i erstatning.

Denne gang var reaksjonen forholdsvis «hard», sammenlignet med hærverk utøvet i andre tilfeller, men så gjaldt da ødeleggelsene en ambassade.

Vi synes det var på tide at myndighetene statuerte et eksempel, slik som i denne sak, ellers griper voldsmentaliteten mer om seg, og da blir det ikke så lett å sette en stopper for utglidningen. Utviklingen er snart kommet dithen da ingen kan føle seg trygg for liv og eiendom.

Sufferne behersker gater og streder, aksjonerer mot dem som ikke er av samme mening. Den eneste forskjell på forholdene i Tyskland i mellomkrigstiden og Norge i dag, er at sufferne ikke har noen å føre gatekamper mot. Vi mangler helt grupperinger på høyrefløyen som kan fordrive rampen fra gatene.

Sover nasjonalistene i Norge? I så tilfelle er det på tide at noen vekker dem til innsats!

*

SUFFERNE ANKER SAKEN

De seks SUF-ungdommene ble som nevnt i Oslo byrett dømt til 60 dagers ubetinget fengsel for hærverk på USA-ambassaden 4. mai, mens påtalemyndigheten nedla påstand om seks måneder. Sufferne har anket saken inn for lagmannsretten og det er god grunn til å tro at påtalemyndigheten gjør det samme, siden det var så stor avstand mellom domsresultatet og påstanden.

Dessuten er det første gang en slik alvorlig demonstrasjonssak har vært oppe for norsk rett. Nettopp av den grunn vil det endelige utfall få stor betydning for fremtidige saker av lignende karakter.

*

MANNKAPSAVISA

vet å berette at vår nye forsvarsminister, Gunnar Hellesen, var aktiv motstandsmann under okkupasjonen. Det hører med til historien at han drev utstrakt etterretningsvirksomhet for de allierte til han ble arrestert i august 1940 og dømt til døden.

Vår nå avgåtte minister, Otto Grieg Tidemand, var jagerflyver i RAF under siste storkrig.

Disse to skulle derfor være ytterst vel kvalifisert til å ivareta våre forsvarsinteresser, skulle man tro?

*

FRONTKJEMPERE

Der synes å trenge stadig flere lysstriper inn i det autoriserte mørke omkring norsk fortid. NRK-programmet om frontkjemperne 4. juni var ut fra helhetsinntrykket et nytt eksempel på dette. Riktignok unngikk man ikke sjefsovervåkeren Skodvin, men programlederen Steinar Brauteset gav inntrykk av å tilstrebe objektivitet.

Muligens for første gang etter 1945 fikk vi i NRK høre intelligente, modige og saklige argumenter for den krig-

(Forts. side 6)

Jürgen Rieger:

Rase og sivilisasjon

Den hvite verdens folk befinner seg i sivilisasjonens stadium. Denne tidsalder kjennetegnes ved industrialisering og mekanisering av arbeidet og livet i storbyene og urbaniserte strøk. En standardisering på alle livets områder finner sted.

Dette medfører en rekke påvirkninger. I storbyene, hvor enkeltmennesket drukner i massene, blir færre ekteskap inngått enn på landet. De ekteskap som blir inngått i byene har for en stor del ingen eller bare ett barn, befolkningen skrumper hurtig inn. Stor-Berlins befolkningsutvikling ville arte seg slik uten tilskudd utenfra: De fire millioner i år 1925 ble i 1955 redusert til tre millioner, i år 2000 vil befolkningen skrumpe sammen til en million. År 2075

vil der være 90.000 berlinere og 150 år senere vil 2.000 mennesker virre omkring mellom ruinene av en sammenstyrtet verdensby.¹⁾

Grunnen til storbymenneskenes utdøen er engang «Hva naboen har må vi også ha»-tanken? For det andre overtagelsen av den vesteuropeiske sivilisasjon. «Den er behersket av en forstandsmessig grunnholdning som begunstiger oppløsningen av tradisjonelle tilknytninger og hemninger... Rasjonaliserings ånd er utgått fra Frankrike — opplysningens og den fornuftige forms land. Ut fra dette har ånden påvirket de germanske folk».²⁾

Det er ikke «fornuftig» å ha barn — altså har man ingen. Hittil har bondens stilling sørget for økningen,

men da det ifølge EWG's (Fellesmarkedets) bestemmelser er pålagt å tilintetgjøre den tyske bondestand (Mansholt), for å skaffe det franske landbruk marked, blir denne kilde snart tørrlagt.

Urbaniseringen gjør seg allerede merkbar. Bundesrepublikken hadde i siste år med 16,1 % den laveste fødselsrate siden 1945 (for å vedlikeholde befolkningstallet hadde 17,4 % vært nødvendig). I de andre hvite land er forholdet likedan. Gjennom u-hjelp blir barnefødeligheten blant de svarte betydelig redusert og den hvite rase blir en minoritet. Det gjensidige styrkeforhold mellom menneskegruppene bestemmer til sist deres skjebne. Hvis vi under slike omstendigheter gjennomfører fødselskontroll og de farvede raser samtidig med moderne hygiene blir hjulpet til en befolkningseksplot-

(Forts. side 6)

KAMPSANGER FRA DENGANG:

4.

Taktfast går vår marsj

En kjent sang helt fra den første kamptid er «Taktfast går vår marsj». Den ble sunget ofte og gjerne og vi tror nok mange av de gamle kampfeller vil friske den opp igjen med glede. Kanskje den også har en liten appell til dagens unge som er så opptatt av de materielle ting og som har så sørgelig lite å tro på.

150. Taktfast går vår marsj.

2. Taktfast går vår marsj mot målet,
fremmad mot det nye Norge!
Ikke hviler vi ved bålet
før vi kan for seiren borge.
Kamp for Norge! Hirdrop gjaller,
fedrelandets fylking kaller:
Våkn hver nordmann opp,
våkn hver nordmann opp!
Finn ditt nummer i vår tropp.
:/: Under gylne solkorsbanner
står det unge Norges fylking klar til slag,
løftet er de klare panner,
foran lysner seirens dag! :/:

Stor artikkel om danske frontkjempere i BERLINGSKE

CA. 11.000 DANSKER KJEMPET PÅ TYSK SIDE OG CA. 3.200 FALT

Den første kontingent til Frikorps Danmark rykker ut under stor begeistring.

Den danske BERLINGSKE AFTENAVIS bragte i sitt weekend-nummer for 30.-31. mai en stor helsides artikkel, som vel kan sees som en dansk pendant til det norske kringkastingsintervjuet med tre frontkjempere. Bare med den forskjell at norsk presse istedenfor selv å ta et initiativ og bringe stoff om den norske innsats på østfronten nærmest reagerte surt på det nevnte intervju — hvis den da overhodet reagerte. En av dem som reagerte surest var pussig nok anmelderen i den AFTENPOSTEN som så beredvillig gikk okkupasjonsmakten tilhånne under hele okkupasjonen og som forøvrig allerede 10. april 1940 forsikret Quisling, som nettopp hadde bekjentgjort sin makt- overtagelse, om sin lojalitet etter å ha gratulert ham som statsminister. Bladet som lot FRITT FOLK følge med som bilag før bladet kom igang for seg selv, bladet som tjente svære beløp (av okkupasjonskontoen i Norges Bank?) på å trykke allslags propaganda for tyskerne, men som like fullt følger seg kallet til å kaste den første sten!

Vel, det den danske storavis bragte var en artikkel av Finn Borberg om Frikorps Danmark. Artiklen var etter norsk målestokk uhyre positiv, selvom en naturligvis fulgte det nydemokratiske rituale med å korse seg over så stor og tapper innsats for en påstått dårlig sak.

I innledningen til artiklen heter det at «Tysk forlag arbeider på bok om Frikorps Danmark, også det danske riksarkiv har fått manuskript om korpset som gjorde tjeneste på tysk side i den

annen verdenskrig, hvor flere danske falt på tysk side enn for den allierte sak.»

Noe lignende er som kjent sagt om innsatsen til de norske frontkjempere, og stemmer vel også om man holder handelsflåtens menn utenom regnskapet. De var jo som kjent for den alt overveidende dels vedkommende bortchartret til britene lenge før Tyskland okkuperte Norge.

Til nærmere forklaring om forholdet i Danmark, heter det at «Kun få gjør seg for eksempel klart at flere danske statsborgere falt på tysk side i krigen enn der dreptes for den allierte sak. De tyske tapstall omfatter mere enn 3 000 drepte dansker. Frihetskampens falne, henrettede, døde i KZ-leire, clearingmyrdede, drepte ved folkestreik og befrielse, ved

HIPO-aksjoner og i alliert tjeneste eller fri sjøfart omfatter ca. 2 700 personer.»

I artiklen heter det bl. a. videre:

«Det materiale om frikorpset, som er levert til riksarkivet er en strengt militær historie. Det behandler korpsets sammensetning og personell, særlig offiserer og befalingsmenn, kampenes forløp, tapene, bevegelsene, men ikke så meget av den menneskelige bakgrunn. Det er skrevet av folk som var offiserer i den danske hær innen de trakk i SS-troppe- nes uniform.»

Når tiden 1940—45 engang er kald historie i Danmark, sies det også «vil stoffet om frikorpset bli dratt frem og behandlet side om side med en rekke andre omstendigheter som stadig hviler i dokumentasjonsmateriale.»

Og slik er det vel rimelig at det vil gå også i Norge. Også her foreligger det etter hva vi er kjent med et manuskript til historien om den norske frontinnsats på tysk side og den er det sanneligen som behøver å skamme seg over. De norske frivillige ble berømmet i mange dagsbefalinger og ble overalt regnet som elitesoldater. Bortsett fra norske flyvere var det vel ikke mange av de norske frivillige på britisk side som fikk anledningen til å leve opp til dette.

Ellers heter det videre i den danske artikkel:

«Det vil til den tid fremgå klart at nesten 11 000 dansker kjempet på tysk side i den annen verdenskrig, at mere enn 3 000 av

Såret dansk frontkjemper og ordonnans oppgir melding.

ALEXANDER LANGE:

Mobiliseringen som uteble

7:

Hvorfor ga ikke Regjeringen om morgenen 9. april gjennom NRK folket klar beskjed om at Norge var i krig?

Orlogskaptein Rolf Scheen skriver i Morgenbladet 30. april 1960 at bladet noen dager i forveien har anført: «I det natlige regjeringssamling på Victoria Terrasse 9. april var det ingen som fant på å innkalle de øverste sjefer.»

Scheen: «Dette er ikke riktig. Kommanderende admiral H. E. Diesen ble innkalt og var tilstede på Victoria Terrasse den tragiske natt.» (Herr Diesen ble siden belønnet med samme høye orden som i sin tid V.Q.: Commander of The British Empire A.L.)

Herr Scheen fortsetter:

«Kontreadmiral Diesen og den daværende sjef for Admiralstabens kommandør E. Corneliussen er begge døde nu. De gjorde begge sine feil den gangen, men det skal i alle fall sies til deres ros, at de hele tiden var der de skulle være. De «skulket» begge det berømte møtet i Oslo Militære Samfund (hvor adv. Brøgger jo kåserte om bordets gleder i det gamle Rom — A.L.) og (de) var mesteparten av natten i Admiralstabens lokaler nede på Bankplassen, hvor stemningen i det matte skjæret av stearinlys under den helt overraskende «mørkleggingen» ikke glemmes så lett av dem som var med.»

Da Admiral Diesen kom tilbake fra Victoria Terrasse, ga han tillatelse til å sende ut et intetsigende kommunike.

Scheen fortsetter: « — Når jeg forteller episoden, er det fordi den spiller inn på et meget viktig spørsmål som synes å være det rene tabu:

Den politisk utnevnte kommanderende admiral i 1940 Henry Diesen, som også stolte på England.

«Hvorfor ble det ikke om morgenen den 9. april gjennom kringkastingen fra aller høyeste plan gitt klar beskjed til det norske folk om at fedrelandet var i krig, at øyeblikket var kommet da fedrelandssangens løfteskulle innfris: «Også vi, når det blir krevet for dets fred slår leir!»

«Med all respekt for stortingspresidentens handling denne morgen — det var noe alvorlig som klikket her . . .»

DET BETYR KRIG — sa admiral Diesen om brite- nes minelegging på norsk område

(Fra Folk og Land 7.1. 1961)

S.O. Helgesen skriver bl.a.: « — så ville jeg gjerne denne gang minnes noen ord, som falt den 8. april 1940. Jeg var den gang kommanderende Admiral H.E. Diesens personlige adjutant. (Forts. side 6)

dem falt. Det vil også fremgå at mellom 75 000 og 100 000 danske arbeidere i Tyskland bidro til Hitlers krigsinnsats, og at dette skjedde ved press fra den danske regjering, som var under trykk fra okkupasjonsmakten». Det siste får man vel ta med en klype salt. Det skulle visst ikke så rare presset til i den første tid iallfall.

«Mange av disse danske arbeidere søkte senere over i vernemakten. De var isolert fra Danmark, noen var stort sett uvitende om den voksende motstandsbevegelse og krigens gang (!) Men (Forts. side 2)

Frikorps Danmarks kommandør, v. Schalburg, som selv falt på østfronten.

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

minaliserte sides handlemåte. Det var utrolig å høre «rettsoppgjøret» karakterisert som tøv over Ustvedts monopoleter. «Landssvikene skyter eller frifinner man. Fire til fem års fengsel er tøv, en meningsløshet. Vi følte og føler oss ikke som landssvikere», slo en av de intervjuede frontsoldater fast. Alt sunt folkevett står bak ham, og gudene skal vite at det lenge har vært savnet i landet.

Noe som ellers måtte gjøre sterkt inntrykk på en etterkrigsoppløst ungdom var de unge frontkjemperes holdning til døden. For en liten mannsalder siden, var tuseener av norske ungdommer rede til å gi alt for den sak de trodde på. «Vi var stolte over at den første falne var fra vår tropp», sa en av de intervjuede. «Dette», la han til, «høres kanskje forferdelig ut i dag». Jeg synes det høres fantastisk ut, i den aller mest positive betydning av ordet. Hvor uhyggelig lavt er ikke vårt samfunn sunket siden den gang. Største offer nu om stunder er skattepengene.

Det var også gledelig å høre om den gjensidige aktelse som hersker mellom Englandsfarere og frontkjemperne. Men uten forkleinelse for de førstnevnte, må dog sies at tilværelsen i engelske forlegninger med relativt få strandhogg på norskysten knapt kan sies å være parallell med den årelange kampsituasjon ved østfronten. Men viljen til innsats og troen på en sak var vel mye den samme.

Interessant var det også at en av frontkjemperne understreket deres drøm dengang om et samlet Europa. Gjennom sin kampinnsats mente de å arbeide for dette mål. I artikkelen «Nasjonen Europa» var man i F & L for en tid siden inne på det samme. Alt dette viser etter min oppfatning at de aktive på begge sider hele tiden var klar over at krigen som brøt ut i 1939, måtte føre med seg en nyordning av verdensdelen, hvor én eller flere førende stormakt(er) ville utkrystallisere seg. Frontkjemperne var vel da av den oppfatning at en forening ut fra de prinsipper den nasjonale samlingsbevegelse i Norge og Tyskland bygget på, var den beste også for vårt land. Om disse bevegelse langt fra var identiske, gav de likevel et realistisk grunnlag for samling av Europa. Og Englandsfarerne, er de tilfreds med realiseringen

av sin drøm? Det kan jeg vanskelig tenke meg.

Nesten 1.000 nordmenn falt på østfronten. Offisielt ligger de glemt, ved Svartehavet, ved Leningrad og overalt hvor menn kjempet. En dag vil de bli minnet blant Norges beste sønner. Programmet den 4. juni var et lite skritt mot den dagen.

Arius

HASJ TILLATT I DANMARK!

Den danske riksadvokat har sendt ut et fortløpelig sirkulære til landets politimestre om at det ikke må gripes inn overfor dem som bruker hasj og marijuana. Enkelt og greit!

De unge som vil venne seg til narkotika har myndighetenes velsignelse. Hvor langt kan friheten strekkes før et lands embedsmenn, som nå i Danmark, innser at men-

nesker ikke kan gjøre hva de vil til enhver tid?

*

SJELEMESSE FOR HITLER

Tyskerne er meget forbitret på spanierne fordi det i år også ble holdt katolsk sjelemesse for Hitler. Tyske diplomater i Madrid raser over at den katolske kirke viser den avdøde fører en slik gestus. For å rettferdiggjøre sin tankeløshet, minner de tyske myndigheter folk om at Hitler var skyld i 55 millioner menneskers død, direkte eller indirekte. Vi kan ikke se at sjelemessen over Hitler er mindre berettiget av den grunn, selv om påstanden er tvilsom, men dagens demokrater i Tyskland og andre lignende demokratier ser helst at den store fører blir fortest mulig glemt.

Rase og sivilisasjon

(Forts. fra side 4)

sjon, er dette ikke annet enn raseselv-mord.

Sivilisasjonen som «livsholdningens typifisering uten hensyn til folkegruppens egenskaper» (prof. Walter Scheidt) er ennå i andre henseender av betydning for rasene. «Sivilisasjon som uttrykk for økt arbeidsdeling, arbeidsrasjonalisering og sentralisering, skaffer i første rekke en kunstig og utilpasset omverden for et folks forskjellige lag og truer det derved i sin beståen».³⁾

Dette generelle utsagn kan vi fylle med innhold ved hjelp av statistikk: Sivilisasjonen fører til utryddelse av den nordiske rase. En undersøkelse av den nederlandske befolkning, som innen Tyskland ennå oppviser den høyeste prosent-sats av mennesker med lys hudfarve, gav som resultat at fra 1875 til 1946 var antallet av blåøyde gått tilbake fra 36 % til 29,8 %.⁴⁾ Den sterkeste raseforvandling viste seg i de områder som i 1875 var åkerland, men idag er industristrøk.

«Området nord for løssgrensen, som på Virchows tid var alminnelig sterkt depigmentert, viste en gjennomgående høy prosent-sats pigmentfattig øyne på 35 %, men etter industrialiseringen ikke tilnærmelsesvis slik i mengde».⁵⁾

Prof. Hans F. K. Günthers formodning at den nordiske rases tilbakegang også skyldes utbredningen av stor-industri, viser seg dermed å være riktig. Dette fenomen

kan forklares ut fra rasens vesen. «Det ligger ikke i den nordiske rasens karakter at den som biene samler seg honning ved jevnt arbeid. Den nordiske langskalle arbeider heller rykkvis, idet han gjerne lar tiden vekse mellom store anstrengelser og liten flittighet eller utpregt latskap».⁶⁾

Et menneske av slavisk rase, som utmerker seg ved flittighet og nøysomhet, kan daglig stå ved samlebåndet og utføre det samme håndgrep — et nordisk menneske bryter sammen av det. «Den nordiske rase kan egentlig ikke tilpasse seg kravene som industrialiseringen setter til den. Den behøver et fritt, mindre påtvunget liv, den har ikke utholdenheten som er nødvendig for en slik tilværelse, ikke tålmodigheten til å være lenket dag etter dag til maskinene, år ut og år inn, og selv arbeide som en maskin».⁷⁾

Industrialiseringen er den ene grunnen til rasens forandring, den annen storbyene. Tacitus skriver i «Germania», 16. kapittel: «At germanerne ikke bor i byer er tilstrekkelig kjent». Ved erobringen av romerske provinser unngikk germanerne byene som pesten og lot dem ligge ubeboet. Keiserne i tidlig middelalder måtte tvinge de frie bønder til å flytte inn i byene.⁸⁾

(Devisen «Byluft gjør fri» måtte dengang utlegges som lokkemat for de ufri, idag er det bymenneskets høyere levestandard).

Behovet for avstand, for selvbestemmelse, for en egen

livsstil gjør at det nordiske menneske søker etter et mer fritt boligområde. Trange menneskesiloer, rekke- eller høyhus driver det til fortvilelse og undergang. Livet i storbyene fører til utbredt raseblanding og dens skjebnesvangre følger.⁹⁾

Da de mørke farver dominerer over de lyse, forsvinner som oftest det nordiske særpreg ved raseblanding. Antallet blonde, som for ca. 100 år siden ennå forholdt seg som 2 : 5 til de brune i engelske byer, var i London før I. verdenskrig gått tilbake til forholdet 1 : 7.¹⁰⁾ Idag er prosent-satsen der blitt enda mindre.

Kanskje vil mange si: Hva nå?

Men selv om man holder den franske grev Gobineaus, den tyske jøde Walther Rathenau, englenderen Houston Stewart Chamberlains og nasjonalsosialismens betraktninger for å være satt på spissen, det at alle kulturelle og politiske dåder må tilskrives den nordiske og faliske rase, kan man ikke bestride at verden blir stadig fattigere på skapende personligheter. Mennesker av nordisk rase som dikterne Dante, Hölderlin, Hauff, Uhland, Mørke, musikeren Bach, malerne Botticelli, Bellini, Leonardo da Vinci, Raffael, Tizian, Rubens, Kaspar David Friedrich, vitenskapsmenn som Giordano Bruno, Hugo Grotius eller Wernher von Braun, militære genier som Gustav Adolf, Moltke, Ludendorff eller Rommel, de fleste tyske keisere, landgreve Ludvig von Hessen, politiske begavelser som Bismarck eller Kurd Schumacher blir sjeldnere og sjeldnere.

Walther Rathenau så faren; han så med fremveksten av sivilisasjonen «mekaniseringen» komme. Og da verden vil bli fattigere uten mennesker av nordisk og falisk rase, ønsket han «at et menneskeslag blir opprettholdt som verden kan takke for sin skjønnhet og høyere orden».¹¹⁾

Han krevet: «Her er punktet, hvor erkjennelsen for første gang må gripe inn. Den (erkjennelsen) må verdsette det, som verden har å takke sin etiske og åndelige verdi for, og må vekke opp bevisstheten for faren for den fattiggjørelse som vokser ut av tiltetgjørelsen».¹²⁾

Jürgen Rieger

Henvisninger:

¹⁾ Dr. R. Lotze: «Volkstod?», Stuttgart 1932, S. 22 f.

²⁾ Dr. R. Lotze, a.a.O., S. 39

³⁾ Walter Scheidt: «Rassenkunde», Leipzig 1930, S. 64

⁴⁾ Gisela Asmus: «Bevölkerungswandel in Niedersachsen in

Laufe von 70 Jahren», in «Raum und Gesellschaft», Bremen 1950

⁵⁾ Gisela Asmus, a.a. O.S. 63

⁶⁾ Röse, zitiert nach Hans F. K. Günther: «Rassenkunde des deutschen Volkes», München 1926, S. 170

⁷⁾ G. Retzius: «The so-called North-European Race of Mankind», in «Journal of the Anthr. Inst.», Bd. 39, 1909

⁸⁾ H.F.K. Günther, a.a.O.S. 350

⁹⁾ sieh: J. Rieger: «Rasse, ein Problem auch für uns!», Hamburg 1969, S. 22—28

¹⁰⁾ H.F.K. Günther, a.a.O. S. 326

¹¹⁾ Walther Rathenau: «Zur Kritik der Zeit», Berlin 1917, S. 142

¹²⁾ W. Rathenau, a.a. O. 140

—o—

Mob. som uteble —

(Forts. fra side 5)

Som vanlig innfant jeg meg i adjutantstabens kontor kl. 9 om morgenen. Admiralen, som såvidt jeg husker, hadde vært i et møte på slottet, kom noe senere, jeg tror ved 9.30-tiden. Jeg gikk inn til ham med post og aviser, først og fremst da Aftenposten med den berømte forsides melding om og dertil kartskisse som viste at engelskmennene hadde lagt ut miner på 3 — tre steder — innenfor den norske 3-milsgrense.

«Dette betyr krig, løyt-nant Helgesen», var admirals ord. Selv om jeg også hadde mine bange anelser, spurte jeg nærmest for ordens skyld:

«Tror admiralen virkelig at det vil ha slike konsekvenser?»

Hvortil admiralen med all sin overbevisning svarte: «Ja, ganske sikkert.»

«Det som jeg ville betone er at 8. april, da norsk sjøterritorium med offensive midler (som mine-utleggingen i denne forbindelse faktisk var) ble angrepet av en fremmed makt, — må betraktes som den dag da krigen ble bragt inn på norsk område, ja som krigens første dag. S.O. Helgesen.»

«En regjering som ikke våger å mobilisere i tide» —

Den for sin ledelse i felt av sine menn høyt respekterte oberst Gudbrand Østbye, skriver på s. 9 i boken «Krigen i Valdres — 4. brigades operasjoner i krigen 1940»:

«Når jeg etterpå tenker over situasjonen slik den var da krigen begynte, skjønner jeg naturligvis at vår kamp på forhånd var dømt til å mislykkes. Det er ikke ofte at en hær og flåte er gått i krig under vanskeligere forhold: En dårlig og ukrigsmessig forsvarsorganisasjon, et svakt og lite øvet befall og, verst av alt, en re-

SOLBRIS

Politimester Cappelen Dahl sier at han tror ikke noe norsk skip vil la seg skremme fra å binde an med landssvikene.

Men skulle nå også dette så leil så har jo politimesteren alltid SAS i bekkhånd. De trafikerer jo rute på Argentina og er sikkert villig til å slippe ned noen frivillige fallskjermjegere rekrutert mellom offiserer, porsere og stewardesser

Slik så DAGBLADET på jakten etter Solbris.

(forts. fra side 1)

nådd da myndighetene proklamerte erklæringen om sjørøvervirksomhet.

Foranledningen var en vellykket flukt fra konsentrasjonsleiren Espeland i juli 1947. Flere norske anti-kommunister hadde klart å flykte ved høylys dag, og kom velberget ombord i SOLBRIS, hvor gode kamerater ventet på dem. Straks flyktningene var kommet ombord, stakk fartøyet til havs. Hensikten var å reise til Argentina for å leve i et fritt land, langt borte fra norsk lovløshet og KZ-leirer. I alt flyktet elleve nordmenn med det vesle knøttet Solbris. Foran seg hadde de en lang og farefull reise. Norske flyktninger har aldri begitt seg ut på lengre ferd med et så lite og skrøpelig fartøy.

Da myndighetene oppdaget flukten, ble de først rasende. Siden ble de desperate. De besluttet å kapre Solbris for enhver pris, koste hva det koste ville. Gjennom Kringkastingen ble handelsflåten oppfordret til overfall og sjørøvervirksomhet mot Solbris. Norske skipsførere ble gitt fullstendig frie hen-

gjerings som ikke våger å mobilisere i tide, men allikevel gjør det etterat fienden står på kaiene i våre byer.» Disse ord kostet Østby vel hans generalsgrad. En stor urett mot denne dyktige troppefører!

(Fortsettes)

der i valg av midler og metoder. — Oppfordringen som ble sendt flere ganger over alle norske kringkastere, bar preg av å være utarbeidet i all hast, for den var mangelfullt formulert. Den mantede til sjørøveri og kamp, men den fortalte ikke hvordan de sårete skulle få hjelp ute på Atlanterhavet når sjøslaget var over. At det ville bli kamp var helt sikkert — kanskje en meget blodig kamp. Det var mennesker som var på flukt fra norsk vanvidd og lovløshet, og de aktet å kjempe for friheten med alle midler hvis de ble overfalt på sjørøvermanér. Flere av Solbris-folkene var dessuten frontkjempere med langvarig kamptrening fra Østfronten. De kunne slåss, det var deres fag. Hvis 30 til 40 norske sjøfolk forsøkte å bringe dem tilbake til konsentrasjonsleiren i Norge, da ville det bli en ytterst blodig kamp hvor Solbris-folkene slett ikke var uten sjanser.

Det gikk noen dager i ytterste spenning etter at sjørøvererklæringen var blitt proklamert. Solbris var førsteside-stoff i alle landets aviser, og det ble skrevet kilometerlange betraktninger om flyktningene. De fleste betraktet saken som avgjort, og gledet seg til at Solbris-folkene snart skulle sitte trygt forvart bak den kongelige norske piggråd. Hva kunne det vesle knøttet Solbris utrette mot den mektige handelsflåten som allerede hadde vunnet en krig?

— Men noen aviser fant sjørøvermetoden både tvilsom og komisk. Selveste Dagbladet overrasket oss med en spydig tegning av et skipsmannskap som står klar til å borde Solbris. Forrest ved rekka står en mann med entrehake. Bak ham står en kjempestor kokk med en fryktelig kjøttkniv. Ved siden av kokken står en halv-naken fyr med sjørøvertørklæ på hodet og lapp foran øyet. Han holder en kniv mellom tennene og en øks i hånden. I bakgrunnen skimter vi en åre med bladet opp å la Terje Vigen. — Tegningen var forsynt med en infam tekst som antydte at SAS-flyet på Syd-Amerika kunne hjelpe handelsflåten med å slippe ned noen frivillige fallskjermjegere over Solbris, rekrutert av stewardesser, porsere og flyvere. — For en gangs skyld sto Dagbladet på de forfulgtes side.

Men Solbris var som sunket i havet. Dager og uker gikk. Ingen hørte noe fra fartøyet før 25. august samme år, da det anløp Fernando da Noronha. Men da ble det fart på blynessene i Oslo. De anmodet Brasil om å utlevere Solbris-folkene som krigsforbrytere. — Dette ønsket ble imidlertid ikke oppfylt. Ryktene om rettsløsheten og konsentrasjonsleirene i Norge var forlengst nådd Syd-Amerika, og Brasil stilte seg kjølig til Norges krav om utlevering. Mente virkelig Norge at anti-kommunisme var identisk med krigsforbrytelser? Det var en høyst merkelig påstand, som måtte granskes nærmere. Saken ble overlatt til en domstol i Rio som skulle vurdere om Norges krav var berettiget.

Domstolen gjorde grundig arbeid, og brukte nesten åtte måneder på å klarlegge spørsmålet. I denne tiden satt Solbris-folkene internert, først på Fernando da Noronha og senere på fastlandet. Alle omkostninger i denne forbindelse måtte betales av Norge, og det ble ingen billig fornøyelse.

Det ble tvertimot en usdvanlig dyr historie for den norske stat. Det skulle vise seg at alt kostet penger. Guttene på Solbris måtte selvsagt ha forpleining, og det skal sies til deres ros at de spiste godt. Statskassen måtte punge ut. Men guttene hadde også en stor stab av kjøkkenpersonale, tjenere og oppvartere til disposisjon, og ingen av dem arbeidet gratis. Oslo måtte betale. Losjiet kostet også penger. Oslo betalte. Guttene fikk også lægetilsyn og kostbare medisiner. Oslo betalte. De måtte også til tannlæge. Han var forresten uforskammet

dyr, men det var av mindre betydning — det var penger nok i statskassen i Oslo. Våre venner røkte også ganske meget, og var heller ikke nøye på å dele ut cigaretter til tjenerne. Tobakks-kontoen ble derfor ganske svulmende. Pappa Pengesekk i Oslo betalte. Guttene måtte også fornye sine garderober. De gamle klærne begynte å bli nokså dårlige, og de dresset seg derfor opp i utsøkt kvalitet. Deres brasilianske verter forsto fullt ut at skikkelige mennesker skal gå skikkelig kledd, og de var meget forståelsesfulle. Pappa i Oslo måtte betale. Guttene måtte selvsagt ha toalettsaker. Hva er som en liten dash parfyme på jakkeoppslaget? Den rike pappa i Oslo betalte også den fornøyelsen. — Men også Solbris måtte ha pleie og stell. Våre venner overhalte motoren og skiftet ut defekte deler. Pappa Pengesekk betalte også den omkostningen. Etter motoroverhalingen ble skroget malt, så gamle Solbris ble som ny. Pappa måtte betale malingen. Tilslutt fylte de bunkersolje på tanken, og fornyet beholdningen av smøreolje. Pappa betalte hele tiden. De brasilianske verter passet nøye på at Pappa Pengesekk i Oslo ikke fikk anledning til å lure seg unna sine forpliktelser. Kort sagt, livet i Brasil hadde adskillig lyse sider for våre venner.

Men statsminister Gerhardsen likte ikke alle de store regningene fra Brasil. Var det virkelig så dyrt å hevne seg? Det hadde han ikke trodd. Her var f. eks. en uforskammet dyr regning: Transport med destroyer til Recife — 200 000 Cruzeiras. Mange penger. Kunne man ikke ha brukt et mindre og billigere skip? — Men det verste var selvsagt at Solbris-folkene spiste og drakk som grever. De åt simpelthen. De stappet seg med god mat og drikke på Norges bekostning, de spiste jo for en hel bataljon. Matregningene var ihvertfall kolossale. Og kanskje de fløy på horehus også for Statens bekostning? Det kunne ligne dem akkurat, de frekkasene. Gerhardsen var meget indignerert over denne mulighet. Men det verste var naturligvis det med maten. De frekkasene åt for en formue hver dag, de aktet tydeligvis å spise Norge til konkurs. Viste ikke Brasil hvordan politiske avvikere skulle behandles? Det kunne de få lære gratis hos ham, hos Einar. I norske konsentrasjonsleirer kostet det nesten ingenting å holde liv i en politisk fange. Der spiste man av søppelkassen om det knep. Men nede i Brasil satt Solbris-folkene og åt og

drakk som grever. De veltet seg i mat. Det var simpelt hen skammelig. — Og alle disse mystiske vitaminsprøytene som kostet så mange penger? Det var en himmels hærskare av dem. Tenk om det ikke var vitaminsprøyter, men ganske andre slags sprøyter? Einar fnyste av raseri. De frekkasene lå kanskje og elsket på Statens bekostning og bokførte utgiftene som vitaminsprøyter? Det kunne akkurat ligne dem, de fæle landssvikerne. Gerhardsen var ergerlig på Brasil som sydde puter under armene på frekkasene istedenfor å utlevere dem til Norge. Brasil hadde rett og slett ikke fortjent å få betaling for Solbris-folkene.

Hva som ble sagt mellom de to land i den anledning vet vi ikke. Men plutselig en dag ble Stortinget anmodet om å bevilge penger til betaling av gjelden i Brasil. Det var visstnok kommet skarpe kravbrev derfra. Beløpets størrelse ble omhyggelig hemmeligholdt og kom aldri til offentlighetens kunnskap, men det var klart for alle at det ikke dreiet seg om småpenger.

Men Einar fikk enda flere skuffelser. Domsavgivelsen i Rio var et knusende slag for ham. Brasils høyesterett avviste enstemmig Norges krav om utlevering av Solbris-folkene. Våre venner kunne derfor ta et hjertelig farvel med sine brasilianske verter, og sette kursen for Argentina, som var reisens mål. Dit kom de i god behold, og historien om Solbris fikk således et lykkelig utfall.

Hvis noen av dere skulle komme i samtale med Einar Gerhardsen, spør ham da om hvor mange millioner Solbris-affæren kostet den norske stat. Kanskje han vil innrømme at det er dyrt å leke sjørøver?

Ole Nilsen

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.

Telefon 33 49 00

**Månadsbladet
FRIHUG-**

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 30,-. Postgiro for bladpenger 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
K i n n

Skal vi ikke —

(Forts. fra side 1)

1945 og bare få dager før frigjøringen skulle den uhyggeligste katastrofe som noengang har rammet Tønsberg-distriktet slå ned over befolkningen og boligstrøkene på Valløy og Bogen. 25 år er gått siden bombingene på Valløy i krigens aller siste fase fant sted, men redselssnatten til den 26. april står ennå levende for befolkningen. 53 norske sivile mistet livet i denne sterkest konsentrerte masseødeleggelse i Norge under hele krigen. —»

Ellers viser bladet av idag til okkupasjonstidens Tønsberg Blad, og gjengir fra denne uten kommentarer bl. a. dette:

«Kort før midnatt, like etter at flyalarm var gått lå plutselig Valløy såvel som Tønsberg strålende opplyst av utallige lysbomber fra et antall anglo-amerikanske fly. Luftvernet åpnet en infernalsk ild og befolkningen, som selvsagt var i villrede om hva som i neste omgang skulle skje, søkte i hele det opplyste distrikt ned i kjellere eller best mulig beskyttelse forøvrig. I neste øyeblikk var det klart at Valløy var målet for flyverne. Ved kuriøst tilfelle praktisk talt på klokkeslettet fem år etter forrige flyangrep på samme sted. Denne gang var det imidlertid dødsens alvor. Tankene tilhørende Østlandske Petroleumskompani (Esso's anlegg på Valløy) var også nu efterstrebet, men bortsett fra 4—5 tanker, ble storparten av anlegget, inklusive de største beholderne uskadde. De fleste av dem var forøvrig tomme.

Til gjengjeld gikk det så meget frykteligere ut over det idylliske lille boligstrøk på Valløy, som teller rundt 400 mennesker og ca. 70 hus. Inntil igår var kveld var det meldt om anslagsvis 52 dreperte menn, kvinner og barn, foruten rundt 30 lettere sårede. 30—35 bolighus var totalt knust og en flerhet i bokstavelig forstand jevnet med jorden. 30 hus var delvis ødelagt, og praktisk talt ikke ett av dem er i øyeblikket beboelig. På Bogen, 1 km i luftlinje overfor Valløy, ble 6 bolighus ødelagt, derav 3 totalt. De øvrige tre er ikke beboelige.

Det er umulig å si nøyaktig hvor mange bomber som falt, men der er i alle fall slått ned så mange mellom husene at flere av de tidligere husklynger nu er som en gjennomrotet svinesti i stort format. Det ene efter det andre av husene fikk fulltreffere, og i de fleste av disse slapp bare et par av beboerne fra det med livet. De redninger som kunne no-

PAVEN VIL IKKE

Mens den tyske bundeskansler Brandt og hans bedrøvelige utenriksminister fra det FDP som skrumper mere og mere inn, kappes om å oppgi gammelt tysk område og treffe avtaler med de røde hinsides jernteppet, beretter en polsk kommunistavis fortørnet at Vatika-

teres midt oppe i ulykkene, var nærmest mirakuløse.

I hele tre kvarter sto dette bombebehelvete på, og det er lett å tenke seg hvilke ubeskrivelige fysiske og psykiske påkjenninger de innesperrede under ruiner, eller de bare delvis rammede nene i kjellerne gjennomgikk. Skrik og jammer lød fra de sårede før hjelp kunne komme til, i form av sanitet, luftvernmannskaper og mannskaper fra Teknisk Nød-hjelp.

Skrekken og sorgen la seg lammende over de overlevende og omkringingboende da tragediens fulle omfang efter hvert ble klart. Her var hele familier med ett slag blitt utryddet, hele husstander strøket med — mødre og fedre med barn, bror og søster. — —

Det bringes så en detaljert beretning om enkelttragediene og om det hjerteskjærende redningsarbeide, som ble utført, bl. a. av tyske soldater. Derefter fortsettes det:

«Om stemningen blant befolkningen efter flyangrepet, er bare ett å slå fast: Man står fullstendig uforstående overfor det krigsmessig angivelig forsvarelige i å anrette slik masseødeleggelse for et så lite verdifullt militært mål som Valløy nu var. Det var bare en mening å høre om den ting igår, uansett sympatier eller antipatier. — — —»

Men eftersom dagspressen — utenom Tønsberg Blad da — er så taus om dette sorgens jubileum tør det kanskje være grunn til å spørre om det var et utslag av «norsk krigsføring» det som hendte kl. fem på tolv i annen verdenskrig ved Tønsberg også? For så «alliert» som eksilfolkene var med luftmorderne fra Dresden, Hiroshima, Valløy og andre steder, kan det vel ikke tenkes at et slikt angrep kunne skje uten deres vitende?

net ikke vil godkjenne Oder-Neisse-grensen. Bladet forklarer dette med at Vatikanet tror Brandt-regjeringen snart vil falle og derfor vil holde seg inn med de kommende nye makthavere. Vi vet ikke hva årsaken er, men det kan vel tenkes at Vatikanet har mere sans for det anstendige enn de mere og mindre sosialistiske avkallspolitikere i Tyskland?

DEN IKKE UKJENTE

tyske politiker og økonomiskspert Hjalmar Schacht er død efter en operasjon, 93 år gammel. Schacht var som kjent i noen år Hitlers Reichswirtschaftsminister, men kom senere på kant med der Führer. Efter attentatforsøket mot Hitler 20. juli 1944 ble han endog kastet i konsentrasjonsleir. Han ble «befriet» av de allierte, men senere stillet for militærtribunalet i Nürnberg. Her ble han dog som en av de meget få frikjent. Også i en senere tysk entnazifiseringsrettergang ble han frifunnet. De siste to tiår virket han som privatbankier og internasjonal finansrådgiver.

DEN MEST RESULTATRIKE

jagerflyver under annen verdenskrig — og det på begge sider — oberst Erich Hartmann har nå forlatt Bundeswehr av ukjent grunn. Han skjøt i løpet av annen verdenskrig ned 352 fiendtlige fly. Hartmann er nå 48 år gammel.

I TYSKLAND HENDER DET

ellers så meget rart nå at denne side naturlig blir preget av det. Visse kretser er tydeligvis fremdeles så livende redde for den avlivende nasjonalsosialisme at man ikke engang våger å la historien slippe til annet enn i redigert og forvrengt form. En fremgangsmåte som vil være kjent også i dette land. Et forlag i Fürstentum Lichtenstein har solgt i store mengder til Tyskland gramofonplater med taler, musikk o.l. fra Det tredje Rikes tid, og det var naturligvis mere enn enkelte av dagens gode demokrater kunne tåle. De forsøkte å få de historiske plateopptak forbudt og beslaglagt, men pussig nok mannenet Kölner Landesgericht seg opp til å si nei. Man satte bare som betingelse for videre omsetning at

hakekorset i det Jernkors som var avbildet på omslaget skulle gjøres ukjentlig! For eventuelle norske interessenter kan vi nevne at platen «Aufbruch der Nation» koster DM 25,— og sendes i oppkrav fra Documentary Series Establ, FL 9494 Schaan (Fürstentum Lichtenstein), Postboks 121.

HITLER I WASHINGTON!

Foran det Hvite Hus i Washington ble det nylig delt ut flyveblader i massevis med denne tekst: «På gatene i vårt land hersker det opprør, universitetene er fulle av rebellerende og vandaliserende studenter. Kommunistene vil ødelegge vårt land. Russland truer oss med sin makt, og republikken er i fare innenfra og utenfra. Vi trenger lov og orden!» Dette opprop var undertegnet ikke av Nixon, men av Adolf Hitler. Han skal ha brukt disse ord i en valgtale i Hamburg i 1932.

UTMERKELSE TIL KRIGSFORBRYTER

Den amerikanske flygenerall, som i annen verdenskrig ga ordre til det første terrorluftangrep på den åpne by Tokio, er nettopp tildelt sitt lands høyeste utmerkelse for overordentlige ydelser. Generalmajor James Doolittle erklærte som rimelig kan være at han var «fullstendig overrasket og meget glad» over utmerkelsen.

HAND I HAND!

Under den vesttyske og den østtyske Willy's møte i Kassel gjorde demonstranter seg meget sterkere gjeldende enn norsk dagspresse har berettet. Der hørte man nærmest bare om kommunistiske demonstranter som skrek hurra for Willi Stoph. Nasjonale demonstranter var imidlertid meget aktive og firte blant annet det østtyske flagg som var heist for anledningen. De bar også store plakater med påskriften «Zwei Willies zuviel» (To Willier er for meget). Og så skrek et tusenstemmig kor: «Willi Stoph und Willy Brandt, Volksverräter Hand in Hand» (W.S. og W.Brandt folkeforrædere hånd i hånd). Det minner oss om en tegning av Nygaardsvold og Hundseid som NS-bladet Frihetskampen på Elverum

bragte efter det såkalte kriseforlik mellom Bondepartiet og Arbeiderpartiet, som førte sistnevnte til makten og æren og Norge til 9. april 1940. De to celebre herrer holdt hverandre i hånden og teksten var: «Ild og vann, hand i hand!»

Så har vi også fått

det samme bryet med de farvede immigranter som så mange andre land som mere eller mindre har åpnet sine grenser for fremmede. Noe vi her i bladet ofte har forutsagt. Det er avslørt et komplott av pakistanere som har gjort storforretning på å selge oppholds- og arbeidstillatelser i Norge til hjemmeverende pakistanere, for derefter direkte å utbytte dem. Resultatet var som Oslo byrett anførte i en dom i sak mot en av dem at mens det i 1967 bare var enkelte pakistanere i Norge, steg antallet til det mangedobbelte i tiden fremover — og efterhvert ble kontrollen et problem for fremmedpolitiet. «Det ble således drevet organisert illegal arbeidsformidling og import av pakistanske arbeidere til Norge.» Selv VG, det store patriotorgan, later til å være rystet i sitt hjerte over dette og ofrer en hel leder på saken. Så spør det da om ikke både Oslo byrett og VG rammes av de nylig vedtatte lover til beskyttelse av allehånde fremmede og farlige krefter i landet. For det de presterer er vel en slags «rasehets» ifølge vanlig pres-seordbruk?

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementpriser:
Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND